

Catherine Mangan

*De Italiaanse
vakantie*

Vertaling Selma Soester

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Catherine Mangan

Oorspronkelijke titel: *The Italian Holiday*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Selma Soester

Omslagontwerp: Bekki Guyatt – LBBG

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1524 8

ISBN 978 94 027 7178 7 (e-book)

NUR 302

Eerste druk juli 2024

Originele uitgave verschenen bij Sphere, een imprint van Little, Brown Book Group, Londen.

The moral right of the author has been asserted.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

De cursor op het scherm voor haar bleef knipperen. Katie leunde achterover op haar stoel en staarde uit het raam naar het weidse uitzicht op het centrum van Manhattan, met haar blik op oneindig. Het was hectischer op kantoor dan anders; haar collega's werkten zich in het zweet om hun opdrachten op tijd af te krijgen en renden hard en doordringend pratend van de ene kantoorruimte naar de andere. De luide stemmen droegen alleen maar bij aan Katies toenemende paniekgevoel. Ze had nog twee uur om haar opdracht voor deze week – 'De revival van Flagstaff, Arizona' – af te maken, en het lukte haar maar niet om iets te schrijven wat ook maar enigszins inspirerend voor de lezers zou zijn. Ze berispte zichzelf omdat ze weer tot het laatste moment had gewacht met inleveren, en ze zwoer dat ze het stuk voor volgende week ruim voor de deadline zou schrijven.

'Concentreer je, Katie,' zei ze zacht terwijl haar vingers boven haar muis zweefden.

Ze pakte haar gele A4-blok erbij en haar blik gleed over de aantekeningen die ze eerder die week had neergekrabbeld. 'Hoe moet ik een stuk van negenhonderd woorden over zo'n vreselijk saai onderwerp ophoesten dat iemand zou willen lezen?' zei ze, en ze gooide het blok weer op het bureau. Ze bleef doelloos zitten en tikte met haar pen op het notitieblok. Beelden en woorden flitsten door haar hoofd en ze begon willekeurige gedachten neer te krabbelen. Een villa in het buitenland, een terras met uitzicht op een meer, een gezelschap van elegant geklede mensen die zich verzamelden terwijl de zon langzaam wegzakte achter de horizon. Ze stelde zich de bougainville voor, barstensvol kleur, het geluid van tegen elkaar tikkende glazen. Dan een geluid, een pistoolschot...

Ze scheurde de pagina uit het blok en verfrommelde hem tot een balletje, dat ze in de prullenbak gooide. ‘Je bent geen romanschrijver en je wordt niet betaald voor het schrijven van boeken,’ mompelde ze met een zucht. ‘En als je niet snel iets bedenkt voor dit artikel dan krijg je helemaal niet betaald.’

Ze pakte haar telefoon en appte haar beste vriendin Farrah.

Ik ben er geweest. Om 5 uur vanmiddag word ik ontslagen.

Ze leunde achterover en keek naar de knipperende puntjes die aangaven dat Farrah iets terugschreef.

Hoezo? Wat is er gebeurd?

Ik moet mijn stuk over 2 uur inleveren en het is WAARDELOOS!

Waar gaat het over?

Flagstaff. Wie wil er in godsnaam naar Flagstaff?

Katie voegde een facepalm-emoji aan haar berichtje toe.

Mensen die naar de Grand Canyon willen!
Verzin gewoon wat dingen over Flagstaff en leg de nadruk op de toegang tot de GC.

Echt, jij zou deze baan moeten hebben. Dat had ik zelf moeten bedenken. Oké. Thanks. Later.

Ze ging rechtop zitten. ‘Verzin wat dingen,’ herhaalde ze terwijl ze door haar aantekeningen bladerde. ‘Je bent assistent-redacteur bij *Intrepid Magazine*, vierendertig jaar oud en je vraagt Farrah nog steeds regelmatig om hulp om je werk te kunnen doen.’

Ze schudde haar hoofd en omcirkelde een paar bulletpoints.

Als ik iets interessants had om over te schrijven, dan zou het geen probleem zijn, dacht ze. Alle senior redacteurs werden op pad gestuurd om recensies te schrijven over de nieuwste en mooiste hotels, resorts of restaurants in de hele wereld, maar zij werkte hier nu al twee jaar en had nog steeds geen opdracht buiten Amerika in de wacht weten te slepen. *Dit sloeg nergens op.*

Zuchtend stond ze op. Ze schoof haar stoel naar achteren en pakte de waterfles met haar initialen erop, een cadeautje van haar vriend Steve om ervoor te zorgen dat ze tijdens de spinninglessen in het weekend niet per ongeluk een van de andere bijna identieke waterflessen zou pakken. Die spinninglessen waren ook zijn idee geweest. Ze had zich door de eerste drie lessen heen geworsteld, en Steve had haar verzekerd dat het makkelijker zou worden, maar ze kon het licht misselijke gevoel niet negeren dat haar elke keer overviel wanneer ze van de fiets stapte. Hij was er niet blij mee geweest dat ze stopte, en zelfs nu voelde ze nog wroeging wanneer ze naar de waterfles keek.

‘Ik moet dat rotting kwijt,’ mompelde ze terwijl ze naar de personeelskeuken liep. ‘Ik word zelfs nerveus van mijn waterfles.’

Ze trok de deur van de koelkast open en haalde haar bakje met hummus en een zakje snackworteltjes eruit.

Haar collega Marge schonk groen sap in een glas.

‘Je bent verslaafd aan dat spul. Wat is het precies?’ vroeg Katie.

‘Boerenkool, spinazie, gember, selderij en avocado om het wat zoeter te maken.’

‘Dan snap ik dat ik het niet lust, als jij avocado zoet vindt. Doe je er geen fruit in?’

‘Nee, joh, in fruit zit veel te veel suiker.’

Katie schepte wat hummus uit het plastic bakje. ‘Maar fruit bevat natuurlijke suikers. Ik koop bij Starbucks een groen sapje waar appel en citroen in zit. Is dat slecht?’

Marge draaide zich onmiddellijk naar haar toe. ‘Katie, die troep moet je niet drinken. Die drankjes zitten vol suiker. Heb je de etiketten op die flesjes weleens gelezen? Echt, een en al suiker!’

‘Nou, dat zou een hoop verklaren, want ik dacht afgelopen weekend echt dat mijn weegschaal thuis kapot was. Ik heb me de laatste twee weken zó netjes gedragen, maar er is geen grammetje af.’

Marge zette de fles terug in de koelkast en pakte haar glas op. ‘Je moet het ook langer dan twee weken volhouden. Dat is het magische keerpunt. Pas na twee weken ga je verandering zien, maar dan moet je wel stoppen met die zogenaamde gezondheidsdrankjes. Je moet je eigen sapjes maken. Hier,’ zei ze, en ze gaf Katie haar glas. ‘Neem hier maar eens een slokje van. Als je het lekker vindt stuur ik je het recept.’

‘Marge, dit is walgelijk,’ zei Katie met een vertrokken gezicht. ‘Nu zou ik het liefst mijn tong willen schoonschrapen. Hoe krijg je het weg?’

Marge lachte. ‘Ik ben gewoon niet zo’n zoetekauw. Hoe gaat het met je stuk over Flagstaff? Heb je het af?’

‘Nee,’ verzuchtte Katie. ‘Dit waren misschien wel de saaiste twee dagen van mijn leven, en dat zegt wel wat als je naar de suffe en inspiratieloze bestemmingen kijkt waar Mari me naartoe heeft gestuurd. Misschien moet ik maar gewoon wat leugens bedenken. Als ik de waarheid vertel gaat er nooit iemand naar Flagstaff.’

Marge lachte. ‘Ik dacht dat wij journalistieke integriteit vertegenwoordigden?’

Katie vulde haar fles met water uit de dispenser. ‘Jij misschien. Ik vertegenwoordig momenteel helemaal niets. Waar moet jij voor je volgende opdracht naartoe?’

‘Madagaskar. Ik vlieg zondag.’

‘Ja, natuurlijk.’ Katie zuchtte weer. ‘Jij gaat lekker naar Madagaskar om een verslag te schrijven over hoe levensveranderend en geweldig het was, terwijl ik hier nog steeds aan mijn bureau zit te piekeren over wat ik over de Inn and Suites en de tot snot gekookte broccoli in Flagstaff moet schrijven.’

‘Nou, jij hoeft je tijdens je binnenlandse uitstapjes in elk geval geen zorgen te maken over malaria. Ik slik die tabletten nu al twee weken. Wie weet wat voor bijverschijnselen je daarvan kunt krijgen?’

‘Geloof me, Marge, ik zou de kans op een plaag van met malaria geïnfecteerde vampiermuskieten in de Indische Oceaan met beide handen aangrijpen als dat zou betekenen dat ik niet weer naar zo’n boeregehucht in Amerika hoefde te gaan.’

‘Ik werk hier al vier jaar, Katie. Hoelang werk jij hier nu? Nog geen twee jaar. Dat is in Mari’s ogen nog maar net. Geef het wat meer tijd, dan trekt ze wel bij,’ zei Marge. ‘Het is trouwens heus niet allemaal rozengeur en maneschijn. Ik ben maar vijf dagen in Madagaskar en de jetlag is een ramp. Ik klaag niet, hoor, ik zeg alleen maar dat het niet bepaald vakantie is. Bovendien bemoeit Mari zich letterlijk overal mee wanneer je terugkomt van een buitenlandse opdracht, omdat zij denkt dat ze alles beter kan.’

‘Ik weet het. Ik verveel me alleen. Ik ben hier vijf jaar geleden vanuit Dublin naartoe gekomen en dacht dat ik inmiddels een luxueus yuppenleventje in New York zou leiden. De realiteit is ongelofelijk frustrerend.’

Marge dronk het laatste restje van haar groene sap op. ‘Dat is precies het moment waarop de meeste mensen het opgeven. Wanneer ze “ongelofelijk gefrustreerd” zijn. En dat is meestal vlak voordat er dingen gaan veranderen. Hou vol. Jouw tijd komt nog wel, en geniet er voorlopig nog maar van dat Mari je niet voortdurend op je nek zit, want als het eenmaal zover is ga je deze dagen van mak-

kelijke opdrachtjes misschien nog weleens missen. Ik moet gaan. Ik kom nog wel even gedag zeggen voordat ik vertrek.'

Katie slenterde terug naar haar bureau en tikte op haar trackpad om haar scherm weer tot leven te brengen. De cursor knipperde nog steeds op dezelfde hopeloze plek als waar ze hem had achtergelaten.

'Daar ben je,' zei Mari ongeduldig. 'Katie, waar zát je in hemelsnaam? Ik ben al uren naar je op zoek.'

Katie draaide zich om en keek op naar haar baas. Het was ongelofelijk hoe slecht haar timing was: op de afgelopen tien minuten na had ze de hele dag achter haar computer gezeten. Mari boog zich dreigend over Katies bureau heen met haar één meter vijfenzeventig. 'Sorry, Mari, ik was even in de keuken. Kan ik iets voor je betekenen?'

'Hou je smoesjes maar voor je. We moeten een deadline halen,' zei Mari afwijzend. 'Kom mee,' zei ze scherp, waarna ze zich in de richting van haar kantoor met de glazen wanden draaide.

Katie griste een notitieblok en een pen van haar bureau en volgde gehoorzaam. De vaste telefoon op Mari's bureau ging over toen ze het kantoor in liep, dus ging Katie zwijgend op het randje van de stoel tegenover het bureau van haar baas zitten. Naar Mari's kantoor geroepen worden betekende zelden iets goeds, en Katie doorliep in gedachten de mogelijke redenen voor een berisping. Ze moest toegeven dat haar laatste opdracht niet bepaald haar beste werk was geweest, en nu was er een grote kans dat ze haar opdracht van deze week te laat zou inleveren. Ze gaf zichzelf inwendig op haar kop en besloot dat ze haar plannen om die avond met Steve uit eten te gaan zou moeten afzeggen. Ze zou thuis moeten blijven om te werken als ze ooit nog enige hoop wilde hebben om vooruit te komen.

Haar blik zwierf over het opgeruimde en onberispelijk geordende bureau. In een zilveren pennenbakje stonden een stuk of tien paarse pennen. Mari weigerde ergens anders mee te schrijven, en Katie had inmiddels een gloeiende hekel aan die kleur gekregen, want er stonden regelmatig strepen in haar stukken, begeleid door

hatelijke paarse opmerkingen. Een stapeltje onderzettertjes van het Metropolitan Museum of Art, een metalen papierbakje en twee zilveren lijstjes met foto's van Mari en haar echtgenoot waarop ze allebei breed lachend en arm in arm op een of ander onherkenbaar idyllisch bountystrand stonden.

Ongetwijfeld het Caraïbisch gebied, dacht Katie.

Als hoofdredacteur van *Intrepid Magazine* reisde Mari regelmatig naar het Caraïbisch gebied voor belangrijke evenementen en openingsceremonies. Katie daarentegen, als assistent-redacteur, moest in het drukke kantoor achterblijven om Mari's telefoontjes aan te nemen en aan haar eisen te voldoen. In het begin had ze elke opdracht leuk gevonden, maar na tientallen saaie binnenlandse reisjes was ze nu stikjaloers wanneer Mari en de senior redacteurs leuke overzeese reisjes maakten voor een opdracht en terugkeerden met een gezond kleurtje en een nieuw hoofdartikel.

Katie draaide zich naar het raam toe en staarde naar buiten terwijl Mari een collega een uitbrander gaf, met een afgemeten, monotone stem. Het hoofdkwartier van *Intrepid Magazine* was gevestigd op de negenentwintigste en dertigste verdieping van de Freedom Tower, met een uitzicht van honderdtachtig graden op Lower Manhattan en de haven.

'Katie?'

'Wat? Sorry, ja.' Snel richtte Katie haar aandacht weer op haar baas.

'Als je zover bent,' zei Mari.

'Sorry, Mari, ik bewonderde alleen je uitzicht.'

'Ik heb niet de hele dag de tijd, Katie, dus als je het niet erg vindt zou ik graag je volle aandacht willen.'

Katie ging wat rechter op haar stoel zitten en streek de minuscule kreukels uit haar marineblauwe culotte. Ze wist nog steeds niet precies waarom ze altijd zo nerveus werd van Mari. Het was vergelijkbaar met een politiewagen die achter je rijdt, dat moment waarop je

verwacht dat de blauwe zwaailichten elk ogenblik aan zullen gaan, ook al weet je dat je niets verkeerd hebt gedaan.

‘Nou, ik doe dit echt liever niet, maar...’

Katie hapte hoorbaar naar adem.

‘Katie, werkelijk, beheers je en luister eerst naar wat ik te vertellen heb voordat je reageert.’

Katie knikte en vouwde haar handen op haar schoot.

‘Zoals ik al zei... ik doe dit liever niet, maar ik moet mijn komende reis annuleren en dat houdt in dat ik jou een kickstart zal moeten geven.’

Katie fronste licht en staarde verward naar Mari. Een kickstart was een vakterm voor een versneld stapje hogerop of een promotie.

‘In plaats van volgende maand naar Minnesota te gaan om een recensie over de nieuwe Radisson Blu te schrijven wil ik dat je mijn plaats inneemt en naar Ponza gaat.’

‘Sorry, wat?’

‘Katie, werkelijk, hoe vaak heb ik je nou al gezegd dat je moet ophouden met sorry zeggen. Dat is een slechte gewoonte. Het klinkt alsof je jezelf constant aan het verontschuldigen bent.’

Zelf had Mari de gewoonte om elke keer het woord ‘werkelijk’ te gebruiken wanneer een situatie of een gesprek haar niet aanstond.

‘Ja, sorry. Ik bedoel, sorry dat ik klink alsof ik mezelf steeds moet verontschuldigen,’ mompelde Katie. ‘Ik zal erop letten. Maar waar zei je dat je me naartoe stuurt?’

‘Ponza,’ zei Mari met een geërgerde zucht. ‘Ga me nu niet vertellen dat je nog nooit van Ponza hebt gehoord.’

Katie staarde naar haar baas en probeerde in gedachten een reactie te formuleren, vastbesloten om deze kans niet te verknallen. Ze wist dat Ponza een Italiaans eiland was – ze had het op het moodboard van de lente-editie zien staan – maar ze zou het met de beste wil van de wereld niet op een kaart kunnen aanwijzen. ‘Natuurlijk wel, het ligt in Italië... vlakbij, eh... dinges...’

Mari zuchtte. 'Katie, je werkt bij het grootste reismagazine van de Verenigde Staten, en je kunt me niet eens zonder te stamelen vertellen waar Ponza ligt. Het is een eilandje dat tot de Pontijnse Eilanden behoort.' Ze kneep haar ogen tot spleetjes en staarde zonder te knippen naar Katie, nog zo'n gewoonte waar niemand van haar personeel veel waardering voor kon opbrengen. 'Je hebt geen idee waar dat is, of wel soms?'

'Nee, sorry,' zei Katie, en ze realiseerde zich een seconde te laat dat ze zich weer had verontschuldigd. 'Verdorie! Nee, geen sorry. Dat neem ik terug, Mari. Ik weet niet waar de Pontijnse Eilanden liggen, maar ik weet dat het ergens voor de kust van Italië is.'

'Geweldig, we staan hier in de voorhoede van internationaal reizen en mijn personeel heeft duidelijk aardrijkskundelessen nodig. Natuurlijk ligt Ponza voor de kust van Italië. Het is een eiland, Katie.' Mari schudde haar hoofd. 'Het ligt voor de kust van Toscane. Je weet toch hopelijk wel waar Toscane ligt?'

'Ja, natuurlijk weet ik dat,' antwoordde Katie, de sarcastische toon negerend.

'Waag het niet om me teleur te stellen, Katie. Ik wil dat je dit serieus neemt. Laat me er geen spijt van krijgen dat ik jou deze opdracht heb gegeven.'

'Nee. Zeker niet!' riep Katie uit. Haar hoofd werd al overspoeld door een aaneenschakeling van plaatjes van Italiaans eten, wijn, stranden en met bougainville versierde piazza's.

'Goed dan,' zei Mari, en ze zette haar leesbril recht op haar neus.

De daaropvolgende minuten legde Mari uit wat er van Katie werd verwacht en wat ze allemaal kon verwachten tijdens deze buitenlandse opdracht. Katies hoofd begon te tollen terwijl ze Mari's woorden probeerde te verwerken.

Ik krijg eindelijk een echte opdracht, dacht ze. Het magazine betaalt om me naar Italië te sturen. Ze voelde haar hartslag versnellen door de adrenaline die door haar aderen stroomde en concentreer-

de zich op Mari's stem. Fragmenten van het gesprek galmden door haar hoofd: een Italiaans eiland, vluchten naar Rome, een boottocht, restaurantrecensies.

O, mijn god, dacht ze met toenemende opwinding terwijl Mari verder praatte. De westkust; een van de laatste bolwerken van onontdekt Italië. Een zesdaagse reis.

'Zes dagen?' vroeg Katie, waarmee ze Mari voor het eerst onderbrak.

'Ja, zes dagen. Je verblijft vijf nachten in Villa Leona.'

'Een villa!'

'Werkelijk, Katie. Kun je de verleiding om alles wat ik zeg te herhalen alsjeblieft proberen te weerstaan? Je lijkt wel een papegaai.'

Mari legde uit dat de villa onlangs een miljoenenrenovatie had ondergaan, waardoor het nu de eerste vijfsterrenaccommodatie op het eiland was. Het was bijzonder luxueus, maar toch laagdrempelig.

'Ponza is een van de weinige plekken in Italië die nog niet in het magazine zijn behandeld, en het staat op de nominatie om volgend jaar te worden uitgeroepen tot culturele hoofdstad van Europa, dus dit stuk is erg actueel. Ik wil dat je heel goed begrijpt dat dit geen vakantie is, Katie, en dat dit artikel in de editie "New Season, New Location" komt te staan, dus er is nul ruimte voor fouten.'

'Begrepen,' zei Katie.

Mari zette haar leesbril af en keek Katie strak aan.

'Katie, beseft je dat dit een prominent artikel moet worden en dat ik er nog niet van overtuigd ben of je er wel klaar voor bent?'

'Ja, dat beseft ik.' Ze knikte, zich plotseling bewust van haar klamme handpalmen. Ze veegde ze af aan de zijkant van haar broek en wenste dat ze aantekeningen had gemaakt terwijl Mari sprak.

'Mooi. Dit heeft je volledige aandacht plus nog wat meer nodig. Normaal gesproken zou ik deze opdracht aan Rachel hebben gegeven, maar die is op huwelijksreis en alle anderen hebben het de komende maand al druk genoeg, dus ik heb geen andere keuze dan

jou te sturen,' ging Mari verder zonder haar blik van Katie af te wenden. 'Jij zult het moeten doen.'

'Waarom ga je zelf niet?' vroeg Katie. 'Je bent altijd dol op die reisjes naar Europa.'

'Mijn schoonvader ligt op sterven.'

Katie verstijfde. Ze staarde naar Mari en haar mond viel een stukje open. Mari sloeg haar blik neer, maar haar gezicht vertoonde geen enkele emotie; ze keek zelfs niet op van de papieren die ze begon recht te leggen.

'O, sorry, ik wilde niet...'

Mari stak haar hand op om Katie de mond te snoeren. 'We zijn hier om ons werk te doen, Katie. Het is nergens voor nodig om het over persoonlijke aangelegenheden te hebben. Het doet er trouwens niet toe. Je vertrekt volgende week.'

'Volgende week?' vroeg Katie geschokt.

'Ja, aanstaande maandag is het de eerste van de maand. Hoezo, heb je andere plannen voor volgende week?'

'Nou, eh... mijn vriend is jarig en ik ga zijn familie voor het eerst ontmoeten. Nou ja, het was de bedóéling dat ik hen voor het eerst zou ontmoeten. Ze komen voor zijn verjaardag naar de stad.'

Mari richtte haar scherpe blik weer op haar. 'Enig,' zei ze terwijl ze een la opentrok en er een dossiermap uit haalde. 'Je vlucht is geboekt, evenals je accommodatie en je vervoer van en naar het vliegveld van Fiumicino,' vervolgde ze. 'Ik had al verschillende excursies op het eiland geboekt, die jij nu gaat maken. Alles staat hier in het dossier.' Mari tikte met haar onberispelijk gemanicuurde vingers op het drie pagina's tellende document.

Katie aarzelde.

Shit, dacht ze. Steve wordt gek als ik er niet ben wanneer zijn moeder hier aankomt. Shit, shit, shit. Waarom kunnen de sterren me nooit eens goedgezind zijn?

Ze keek over het bureau heen naar Mari, die nog steeds naar haar

staarde en duidelijk op antwoord wachtte. ‘Klinkt geweldig,’ zei ze, en ze trok het dossier naar zich toe.

Ondanks de geavanceerde digitale technologie stond Mari erop dat alle reisprogramma’s op papier werden afgedrukt, evenals de recensies en artikelen na het voltooien van een opdracht, zodat ze de volle wraak van haar paarse pen erop los kon laten.

‘Soms moeten we offers brengen om verder te komen in het leven, Katie. Ik neem aan dat je WhatsApp op je telefoon hebt?’

‘Ja.’

‘Mooi, want dat is het enige wat Italianen gebruiken en *Intrepid* betaalt je telefoonrekening niet als je internationaal belt.’

‘Oké,’ zei Katie met een knikje. Ze werd steeds enthousiaster. *Italië! Een Toscaans eiland! Een villa!*

‘Katie! Luister je naar me?’

Katie beseftte dat ze Mari had aangekeken, maar geen woord had gehoord van wat ze had gezegd. ‘Ja, natuurlijk.’

‘Je krijgt de dagelijkse onkostenvergoeding voor internationale opdrachten, die hoger is dan de toelage voor binnenlandse reizen. Als je het verknalt, betaal je alle onkosten zelf. Er is wifi in de villa, dus daar kun je inloggen en verslag uitbrengen.’ Mari zweeg even. Ze leunde met haar ellebogen op het bureau en drukte de vingers van haar beide handen tegen elkaar. Katie had dat eerder gezien. Het was Mari’s ‘machtsgebaar’, dat ze regelmatig gebruikte om een dramatisch effect te creëren.

‘Katie, dit is niet de standaard binnenlandse opdracht die je gewend bent. Dit is veel belangrijker en heeft een veel hogere prioriteit, dus ik verwacht dagelijkse updates.’

‘Begrepen.’ Door schade en schande wijs geworden wist Katie dat in elk gesprek met Mari less is more gold.

‘Lees het dossier goed door en onderteken het voordat je vanmiddag naar huis gaat. Nog vragen?’

‘Eh, nee, ik geloof het niet, maar ik zal het dossier...’

‘Mooi.’ Mari staaarde haar strak aan boven het bureau. ‘Wat doe je hier dan nog?’

‘O, oké, sorry, ik ben al weg,’ zei Katie. Ze sprong overeind om weg te gaan. ‘Bedankt voor deze kans, Mari. Ik vind het ontzettend spannend!’

‘Hou op met ratelen en zorg er gewoon voor dat je dit niet vernalt, Katie. Als ons belangrijkste stuk van dit jaar een flop wordt omdat ik het aan een assistent-redacteur moest overlaten, maak het je dan maar extra gemakkelijk aan het bureau waar je nu aan zit.’

Opstaan was Mari’s manier om aan te geven dat het gesprek voorbij was. Katie knikte en glipte zachtjes naar buiten, maar zelfs Mari’s dreigementen konden haar humeur niet verpesten.

Ze trok de deur achter zich dicht en haalde haar telefoon tevoorschijn om Steve een berichtje te sturen.

OMG. Ik heb een heel grote opdracht gekregen.
ITALIË! Eindelijk een grote opdracht!!

Wat? Italië?

Ja! Ponza! Een eiland ter hoogte van de kust van Toscane!!!

Wauw! Dat is geweldig! Gefeliciteerd! Wanneer?

Volgende week. Ik blijf zes dagen weg!

De drie puntjes pulseerden, maar stopten toen even, waarna ze weer begonnen te pulseren.

Dan ben je er niet op mijn verjaardag.

Katie zuchtte. De moed zonk haar in de schoenen. Ze had gehoopt dat hij in elk geval een béétje blij voor haar zou zijn. Verjaardagen waren belangrijk voor Steve en ze had er nog nooit eentje gemist. Door deze onverwachte wending zouden alle verjaardagsplannen in het water vallen. Er kroop een langzame glimlach om haar lippen toen ze een idee kreeg.

Ze begon weer te typen.

Het zijn maar zes dagen, Steve. Waarom ga je niet met me mee?

Kan niet, mijn moeder komt hierheen.

O ja, dat is ook zo. Jammer dat ik haar misloop.

Geeft niet. Ik ben blij voor je.

Ze voelde het geveinsde enthousiasme van het scherpje spatten. Een paar tellen geleden was ze nog zo opgewonden geweest, maar nu kon ze alleen maar aan het drama denken dat haar na afloop thuis te wachten stond. Hij begreep toch wel wat een enorme kans dit voor haar was? Ze voelde een steek van wroeging omdat zijn moeder het volgende weekend met het vliegtuig uit South-Carolina zou komen, en zijn zus kwam helemaal met de auto uit Vermont. Ze zou hen allebei voor het eerst ontmoeten, maar hij kon toch wel een weekendje alleen plezier hebben met zijn familie? Als ze eenmaal over haar opdracht hoorden, zouden ze vast wel begrijpen dat ze geen keuze had. Wie zou een kans zoals deze niet aangrijpen?

Ik ontmoet zijn familie een andere keer wel, dacht ze. Dit is heel belangrijk voor me. Ze begon weer op haar telefoon te tikken.

Misschien kunnen we...